

Zapatero predica a Washington

Ds, 6/02/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Molt important ha de ser l'Esmorzar Nacional d'Oració a Washington perquè el president Zapatero hagi acceptat predicar-hi i citar la Bíblia; ell que, des de sempre, és un agnòstic declarat. I, evidentment, és un esmorzar important, no tant pel seu significat religiós com per les seves repercussions polítiques i econòmiques. Reuneix l'élite d'aquells que realment manen en el país i s'aprofita per a contactes i negocis. Però, no podem oblidar que és un acte religiós organitzat pels cristians més conservadors, els anomenats "The family" i que s'avé molt poc amb el caràcter laic dels EUA i Espanya. Un esdeveniment d'aquesta mena seria impensable a l'Estat espanyol, malgrat que també entre nosaltres s'han donat i es donen paletades de sorra i altres de calç. Cal només recordar els funerals d'estat que s'han prodigat.

Trobo que Zapatero se n'ha sortit força bé d'aquest compromís. Crec que ha pronunciat un bon sermó. Tant el text bíblic escollit^[1], com el comentari que ha fet, mostra que en aquesta ocasió ha tingut millors consellers que els que, en el terreny econòmic, l'han portat a la delicada situació política actual. Ha parlat del pluralisme a la societat americana i espanyola, dels immigrants i els seus drets, de la llibertat religiosa, dels aturats; i ha pregat, no sabem a quin déu, pels drets humans, la llibertat per a tots, la tolerància, la convivència religiosa i l'esperança. Un bon discurs.

De totes formes, mirant l'acte celebrat a Washington des d'una perspectiva protestant, trobo que hi ha massa confusionisme i massa ambigüitat. Hi ha una barreja religiosopolítica difícil de digerir. Es camina amb molta cautela per tal d'evitar ensopecs. Les coses es diuen i, també, s'amaguen. El discurs és religiós i, al mateix temps, no ho és. Déu no hi és present i, no gensmenys, flota en l'aire. Zapatero no es confessa religiós, però tampoc no fa palès el seu agnosticisme. Diu que prega però la seva pregària queda en l'aire, sense destinatari. És el joc de la dissimulació. Potser no es podia fer d'una altra manera en el marc d'una trobada de gent tan important, però aquesta ambigüitat deixa mal gust a la boca. Al menys me'l deixa a mi.

^[1] No explotis un jornalер pobre i necessitat, tant i és un compatriota teu com si és un immigrant que viu en una ciutat del teu país. Paga-li el jornal aquell mateix dia; que no se li pongui el sol sense haver cobrat; perquè aquell home és pobre i necessita el seu jornal per a viure. (Deut 24,15)